

Hodnocení

diplomové práce Miroslava Dudka

„Římská úmluva o právu rozhodném na smluvní závazky“

Diplomová práce se zabývá velmi aktuálním tématem kolizní úpravy smluvních závazků. Diplomant zpracovává velmi podrobně Římskou úmluvu o právu rozhodném pro smluvní závazky, která je závazná pro ČR ještě poměrně krátkou dobu, a u níž dosud česká literatura postrádá podrobnější zpracování. O to cennější je diplomová práce, která je syntézou dosud publikovaných příspěvků v české literatuře, Zprávy *Giuliano-Lagarde* a dvou německy psaných komentářů. Jak uvádí diplomant na s. 5 v Úvodu, Římskou úmluvu si vybral s ohledem na zájem o obor mezinárodního práva soukromého a s ohledem na to, že dosud nebylo v české literatuře o této Úmluvě mnoho napsáno. To byla volba určitě šťastná.

Diplomová práce sleduje poměrně logickou strukturu, i když si lze představit i tradiční rozdělení podle jednotlivých tématických okruhů, jimiž se Úmluva zabývá. Práce sestává ze dvou kapitol, dále vnitřně rozčleněných, jimž předchází Úvod, a po nichž následuje Závěr.

V první kapitole uvádí diplomant obecné otázky mezinárodního práva soukromého, stručně popisuje pojem, postavení a metody úpravy mezinárodního práva soukromého.

Těžiště práce tak spočívá ve druhé kapitole, která se zabývá již přímo Římskou úmluvou (ŘÚ). Diplomant se nejprve vypořádal s genezí ŘÚ a její povahou, jakož i jejím předmětem. Na s. 17 se uvádí (citace *Rozehnalové*), že ŘÚ je smlouvou *erga omnes*. To je tvrzení, ke kterému by se diplomant měl vrátit při ústní obhajobě a blíže jej vysvětlit, příliš mu nerozumím. Následuje pojednání o předmětu úpravy. Na s. 18 diplomant uvádí souvislosti čl. 19/2 ŘÚ a § 34 ZMPS, i tuto úvahu by měl blíže osvětlit, není mi zcela jasná. Za velmi zdařilé považuji pojednání o určení obligačního statutu, ať již jde o vlastní pojednání o možnosti volby rozhodného práva, či o zpracování jednotlivých smluvních typů, jimž věnuje Římská úmluva zvláštní pozornost. Diplomantovi se podařilo shromáždit řadu názorů, které

jsou syntetizovány, snad by bylo vhodné se vyjádřit ke spornějším otázkám i osobně. Jsem přesvědčená o tom, že tato práce není poslední diplomantovou prací na toto téma a že v budoucnu se dočkáme osobnějšího pohledu. Oceňuji kritickou práci ve vztahu k českému překladu, zejména v komparaci s jinými jazykovými verzemi. Taková komparace je zcela nezbytná i do budoucna, součástí platného práva je řada instrumentů, které nejsou perfektně přeloženy do češtiny a s nimiž se musí vypořádat nejen soudní praxe, ale i širší právnická veřejnost.

V Závěru poukazuje diplomant na to, že Římská úmluva je posledním instrumentem z oblasti mezinárodního práva soukromého ve formě mezinárodní smlouvy, i k tomuto svému tvrzení by se mohl vrátit při ústní obhajobě práce.

Diplomant používá českou i zahraniční literaturu včetně dnes již nezbytných internetových zdrojů, práce je napsána pečlivě a kulturně a svědčí o výborných znalostech diplomanta a jeho předpokladech pro další vědeckou práci.

Práci plně doporučuji k ústní obhajobě.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc.

V Praze dne 23.4.2008